

enten vi blive staaende ved de nuværende Lønninger eller gaae længere ned, saa bliver der dog bestandig det Forvildende tilbage ved Forslaget, at hverken vi eller Embedsmændene klart kunne see dets Følger. — Den Grund, der blandt mange andre for mig taler imod det Forslag, jeg nu har omhandlet, den nemlig, at man ikke skal behandle en Stump af en Reform for sig, gjælder ogsaa mod Forslaget under Nr. 19. Jeg skal imidlertid ikke udtale mig vidtløst derom, da det allerede har været Gjenstand for en længere Forhandling, jeg skal kun sige, at jeg af den Grund, at jeg ønsker Alt, hvad der vedrører Pensionsvæsenet, behandlet under Cet, vil stemme Nei til dette Forslag.

Varfod: I det dygtige Foredrag af det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Spionnek), som vi hørte iforgaars, og som jeg vil haabe blev hørt med al den Opmærksomhed, det fortjente, kom det ærede Medlem blandt Andet med den Uttring, at Embedsmændene ogsaa ere Arbeidere. Denne Uttring bragte mig til at tænke paa, at det dog er heelt underligt, hvorledes Ordene lidt efter lidt flytte deres Betydning. Hvad vi nu forstaae ved „Embedsmænd“, saasnart vi see eller høre dette Ord, er noget heelt Andet, end hvad man for en 4—500 Aar, ja for ikke engang saa længe siden, forstod derved. Dengang var enhver Haandværker Embedsmand, og hans Haandværk var hans Amt; nu er det, saavidt jeg mindes, kun Barbererne, der have et Amt. „Embedsmanden er Arbejder“, sagde det ærede Medlem. Ja, han er Arbejder, som vi allesammen ere Arbeidere — jeg vilde ynke den, der ikke var Arbejder —, men netop derfor mener jeg, at det er høist uheldigt at tage dem, vi nu kalde Embedsmænd, eller en hvilken som helst anden Deel af Folket og stille den frem i særlig Modsætning til det øvrige Folk, saaledes som det saa tidt er skeet, naar man har kaldt Embedsmændene den tærende Deel af Folket, medens saa hele den øvrige Deel af Folket maatte være den nærende. Det vilde ganske vist være heldigt, hvis vi hverken behøvede Hær eller Flaade, hvis vi ikke behøvede Politii, hvis vi slet ingen Embedsmænd behøvede, hvis Enhver kunde være sin egen

Præst, sin egen Læge, sin egen Dommer og — hvorfor ikke tage det med — sin egen Konge. Men det er nu engang ikke Tilfældet, og det vil vel aldrig blive Tilfældet, at Enhver kan være Alt i Alle. Derfor ere vi nødte til at beholde Embedsmændene, men vi maae da heller ikke stille dem i Modsætning til den øvrige Deel af Folket. Ettersom der skal findes en Forening imellem os, der søger at nærme de store og de smaa Bønder til hinanden ved at godtgjøre, at de allesammen ere Bønder og have de samme Rettigheder og de samme Forpligtelser, saaledes vilde jeg derfor ønske, at der maatte blive dannet en Forening imellem dem, der stræbe hen til og arbeide for at bringe den Erkjendelse tilveie, at vi Alle, enten vi saa ere Landmænd eller Kjøbstadsborgere eller Embedsmænd, eller hvad vi nu ere, ere Borgere og intet Andet end Borgere. Jeg vilde ønske, at en saadan Forening maatte komme til at omfatte det hele Folk og først og fremmest Rigsdagens Medlemmer.

Naar jeg efter disse Uttringer skal vende mig særlig til det Forslag, som nu optager Forhandlingerne paa 3die Dag, saa kan jeg ikke negte, at det gjør mig meget ondt, at jeg med stor Bestemthed maa erklære mig imod samme og imod den høitærede Ordfører, med hvem jeg langt hellere er enig end uenig. Jeg kan ikke gaae ind paa hans Forslag. Jeg vilde kunne gaae ind paa det, dersom enten han eller nogen Anden kunde overbevise mig om, at det virkelig gav os noget Andet og Bedre end det, vi allerede have. Men saalænge jeg er overbevist om, at dette er en stor Støffelse, kan jeg ikke gaae ind paa det. Jeg kan ikke gjøre det, saalænge som man derved, som Grækerne vilde sige, kun favner en vaad Sky i den Tanke, at det er Juno. Jeg for mit Vedkommende paastaar, at, naar vi gaae ind paa dette Forslag, saa stiffe vi derved haade os selv og Andre Blaar i Dinene, og det vil jeg ikke være med til. Ja, dersom jeg troede, at enhver Embedsmand blev født med 3, 4 5 à 6 pCt. i Lommen, saa kunde jeg gaae ind paa det. Men naar dette ikke er Tilfældet, naar de Procenter, som man vil have, at han skal betale for at pensionere sig selv, dog til Syvende og Sidst ikke komme til at gaae